

„Blestemat este omul care se încrede în om, care se sprijinește pe un muritor și își abate inima dela Domnul. Binecuvântat este omul care se încrede în Domnul și a cărui nădejde este Domnul”
(Jeremia 17,5-7).

Apare săptămânal sub îngrijirea unui comitet
Redacția și Administrația Cluj, Str. Regina Maria 10
Autorizația de resarțire Nr. 3.651 din 1946

Abonamentul pe Nov. și Decembrie 60 Lei - Abonamentul de sprijin dublu
Se poate plăti și prin contul C. E. C. Nr. 40646
Taxa poștală plătită în numerar cont. ord. Dir. G-lep.T.T. Nr. 185.330/1946

Am fost flămând ..

Așa-mi voiu începe cuvântul din urmă la judecata cea de obște.

Am fost flămând ..

Când am flămânzit în pustie, după cele 40 de zile de ajun, Satana s'a apropiat de mine și mi-a zis: „De ești tu Fiul lui Dumnezeu, zi acestor pietre să se facă pâine”. Dar Eu i-am răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu” (Luca, 4, 3-4).

Am luat, de atunci, asupra mea foamea tuturor oamenilor, dar nu într'atât foamea după pâine trupească, cât foamea după cuvântul lui Dumnezeu.

Flămânzesc și azi de aceeași foame, care m'a mistuit atunci: și sunt flămând deopotrivă în toți flămânziții și în toți imbuibații pământului. Adeseori sunt mai flămând în cei sături decât în cei flămânzi. Dar înzadar aștept cuvântul ce iese din gura lui Dumnezeu. Nu mi-l dau.

Și sunt flămând în cei flămânzi, deoarece foamea de pâine, i-a făcut să uite de Iipsa lor cea adevărată, foamea după cuvântul lui Dumnezeu.

Azi sunt flămând și tu poate cetitorule mă poți sătura. Că sunt flămând acum în tine. Și sunt flămând după comoara cuvântului dumnezeesc. De ce-mi refuzi pâinea ce ți-o cerșese?

Sunt Isus, prietenul tău bun. Măine nu-ți voi mai fi prieten, ci judecător. Și-ți voiu spune: Am fost flămând. O cât ai poți atunci să mă sături, și nu vei mai putea, că vei fi asemenea unui calic.

Sunt Ihnit de foame după cuvântul lui Dumnezeu.

Flămânzesc în tine după o vieată sufletească mai adâncă, mai curată, mai evlavioasă; flămânzesc în atâtea suflete flămânde dintru cari cel mai flămând e sufletul tău și tu nu vezi, tu nu auzi?

Sunt flămând după slova cea bună, Cuvântul lui Dumnezeu scris. Mi e foame după scrisul bun, după gazeta bună. De luni de zile sunt chinuit de foame. Și tu nu mă sături. Aș vrea ca săptămână de săptămână să-ți trimit cuvântul meu, comoara mea, O de ai ști tu comoara mea. Ai merge de ai vinde totu pentru a o cumpăra, Cuvântul meu — Comoara mea. Dar nu ți cer încă totu. Îl las pe mai târziu. Sunt mulțumit cu un abonament. A-tăta ți cer. A-tăta aștept la „Vieata Creștină”.

Cât aș vrea să înmulțesc pâinea cuvântului scris, cum am înmulțit odinioară pâinile în pustiu.

Atunci s'a găsit un băiat cu cinci pâini. Mi le-a dat mie și le-am înmulțit.

Azi mai aștept încă abonamentul tău, sprijinul tău, puținul tău, și eu îl voiu înmulți. Voiu înmulți pâinea Cuvântului, cum am înmulțit pâinile în pustiu.

Sunt flămând, dar azi încă mai aștept.

Dar nu aștepta tu ziua de mâine; căci ar fi prea dureros să ți spun, cum îți voiu spune:

Am fost flămând și tu nu mi-ai dat de mâncat.

Pr. N. Pura

Sus inimile...

de Pr. Al. Nicula

Toată lumea e convinsă de puterea irezistibilă a prese și niciodată nu se va accentua suficient acest fapt. Rolul ei este mare și ca auxiliară a apostolatului.

Nimeni nu ignorează acest fapt, de ce l-am ignora noi: credincioșii și păstorii bisericii românești.

Concentrând toate energiile „Vieata Creștină” și-a reluat armura și reîncepe lupta pentru propășirea unei vieți creștine cât mai curate. Mai mult ca niciodată Biserica și neamul are nevoie să se lucreze, are nevoie de opera pe care o săvârșește „Vieata Creștină”. Fie că ea nu are altă ambiție decât promovarea binei va învinge toate dificultățile. A-lături de ea este promisiunea divină a biruinței finale.

Chiar în zilele grele de azi ea va învinge dacă noi avem credință în ea și dacă nu-i preocupăm jertfele pe cari le cere. Credință în ziua de Paști, credință, asemenea în Vinerea mare. Credință în zilele senine; credință asemenea în zilele sumbre.

Sus inimile...

(continuare în pag. 6)

Purtarea Crucii

de I. Agârbiceanu

Crucea în creștinism este simbolul lepădării de sine, a jertfei de bună voie până și cu prețul vieții. Mântuitorul a spus: „Cel ce vrea să vină după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să-mi urmeze Mie”.

Pilda jertfei celei mai mari, din dragostea pentru oameni, ne-a dat-o însuși Domnul nu numai prin patimile și răstignirea Sa pe Cruce, ci prin întreaga Sa vieată pământească. „Crucea Sa” și-a luat-o din clipa zămislirii Sale în sârul

Preacuratei Vergure Maria, și a purtat-o în naștere, în fuga în Egipt, în copilărie și tinerețe, în ispita din pustie, în ostenele și alergări, în lipsurile cele materiale, în foame și sete, în batjocurile la cari a fost supus de cei necredincioși, în necredința multora, în vânzarea lui Iuda.

Intreaga Lui viață pământească a fost o umilire nespuse și o cruce grea. Pentru că „făcându-se — cum ne spune s. Pavel, — întru toate în asemănare omenească, afară de

(continuare în pag. 2)

De prin satele noastre

Bădița Petru lui Măriuțe unul din oamenii mai cărturari cum s'ar zice dintr'un sat de pe la noi. A fost azi la târg creștinul după treburi, iar acum stă pe prispă cu cumătru-său și răsfoiește prin cele vreo trei jurnale cumpărate cu chin să mai afie cum stă lumea și țara sau — cum zice el — ce-i mai nou la ordinea zilei.

Pe pagina întâia — cu litere de-o șchioapă — scrie cu deamănuntul despre unui care și-a pus capăt zilelor. Dincolo, o poză mare a cutărei „artiste“ — mai mult goală decât îmbrăcată. Urmează apoi lămuriri peste lămuriri cum trăește „marea artistă“ la mare, cu ce-și boește buzele și altele de acest soi.

Mai la vale unul se căraie cu cineva dela alt ziar tot la fel de bine scris.

Incolo, scrie cu nemiluita despre spargerii, procese, iar la urmă ceva interesant de tot — mica publicitate: una — să stai să te prăpădești de răs! — se laudă că la cutare adresă, de dimineata până seara „ghicește“ tot trecutul, prezentul și viitorul (!), iar alta — și mai și! — anunță că și-a pierdut o bunătate de cățel cu botul așa, cu coada pe dincolo și că dă o mare răsplată aceluia care l-ar aduce.

— Tiii, se'ncredință Petrea scărpinându-se după cap, numai răutăți, prostii și potlogării! Iacă pe ce lucru dracului am dat eu gologanii... Și îndreptându-se către cumătru-său: Gazetele bre, is ca ciupercile din pădure: unele — și, Doamne, tare's puține! — poți să le pui la ramă, îți merg vorbele drept la inimă când le citești, așa de frumos scrie într'insele, altele — puhoiu nu stă ceva! — îți otrăvesc sufletul și pace bună cu atâta venin ce-i în ele... la unul, să ai în ce pacheta, nu mai rupe cărțile băleților de școală, iar la celalte lasă că le găsească eu locul potrivit... că de altăceva nici nu-s bune.

— N'a venit poștașul azi, moș Ilie? întreabă un creștin pe cel însărcinat de primărie să împartă scrisorile prin sat.

— Încă nu, da aștepți cota de tutun?

— Nu, măi omule, că n'am

chef să cheltuesc și parale și să mă și-afum, da nu ști că-s abonat la „Vieța Creștină“ și n'am primit-o cam de mulțisor.

— Ce fel de ziar e asta, dom'le, scrie interesant? se bagă'n vorbă unul în haine strâmte, fost servitor pe la București, om umblat cu alte cuvinte.

— Da, șefule, tare interesant! După cum i-arată și numele învață omul cum să trăiască o vieță cu adevărat creștinească, ca apoi să și mântuiască sufletul, singurul lucru trebuincios dintre toate pentru care ne sbatem noi atâta pe lumea asta.

— De ce apare acum „Vieța Creștină“ așa de greu, oare? se întreabă, răsfoind numerele mai vechi ale gazetei într'o seară din Septembrie, un cântăreț bisericesc care n'a plătit abonamentul dela reparație..

Un răspânditor al presei bune stă de vorbă cu un gospodar mai înstărit de pe la noi, fără copii, fără greutăți, căruia li dă mâna să tragă mai des cu păhăruțul și să fumeze ca un turc.

— E o datorie a sprijini presa creștină care face atâta bine sufletelor... așa că n'ai vrea să te abonezi la vreo revistă sau gazetă bună, la Vieța Creștină, de pildă?

— Nu, dragă, nu pot! Nu vezi?

Moș Gheorghe e creștin bun de felul lui. Multe lucruri bune a făcut el în vieță, dar una n'a înțeles-o niciodată: să ajute presa bună. Nu-i vorbă, de cetit mai cetea el din când în când câte-o foaie politică. Pe vremea lui a mai fost moșul și primar cu averescanii.

(continuare în pag. 4)

Purtarea Crucii

(urmăre din pag. 1)

păcat“, e lucru firesc să fii purtat suferințele și neajunsurile firii omenești, — crucea trupească și cea sufletească a omului. El însuși a spus și mai mult: „Vulpile au vizuini și paserile cerului cuiburi, iar Fiul Omului nu are unde să-și plece capul Său“. Ce cruce trupească mai grea decât aceasta poate fi? Și tot El a zis: „Intristat e sufletul meu până la moarte!“ Nu-i aceasta cea mai grea cruce a sufletului omenească? Din dragoste pentru noi El și-a purtat Crucea Sa dela naștere până la moarte. Pilda Lui strălucește ca un alt soare până în vecinicie.

Urmându-i pilda, noi vom merge pe urmele Lui. E datoria fiecărui creștin.

A ne lepăda de noi nu însemnează însă a ne face rău, a ne dori ori a ne grăbi moartea, ci a lupta numai împotriva părții rele din noi, împotriva slăbiciunilor, a pornirilor rele care ne duc la păcat. Lepădarea de sine este o lucrare care se aseamănă cu curățirea aurului: părțile rele, nisipul și pietrișul se aruncă, să rămână aurul curat. În noi să rămână virtuțile, și pe acestea să le creștem ori cât de mult, să înflorească cât pot de tare.

Dar în aceste două lucruri e o greutate mare, o cruce cumplită, pentru că nici păcatele nu se birue,

nici virtuțile nu se câștigă cu ușurință, ci cu voință tare, cu îndelungă răbdare, purtând în fie care ceas crucea luptei creștinului bun.

Dar câte altele cruci nu avem de purtat fie care? Crucea slăbiciunilor și a boalelor, crucea sărăciei și muncii necumate, crucea întâmplărilor nenorocite ce pot veni asupra noastră nu din vină proprie; crucea ispitelor de tot soiul și a ostenelelor nenumărate; crucea durerilor și a întristărilor sufletești a nedreptăților, a prigonirilor pentru dreptate, a răzbunărilor nedrepte, și câte altele cruci nu ne încărcă viața în spinare!

Pe toate crucile acestea trebuie să le poarte cu răbdare, cu împăcare în voința lui Dumnezeu, cel ce vrea să meargă pe urmele Mântuitorului. În toate împrejurările vieții creștinul trebuie să zică: „Doamne, fie voia Ta“, cum a zis însuși Mântuitorul când se ruga în grădina Ghetsemani, la începutul patimilor Sale mântuitoare.

Crucea trebuie să ne-o purtăm fără revoltă, fără a trage la răspundere cerul, ci să ne-o ducem cu umilință și cu răbdare până la capătul vieții.

Așa vom birui și noi în moarte și în înviere, și chiar în lumea aceasta vom da pildă de caracter frumos și de viață model pentru alții.

Ion Agârbiceanu

Sămânța cea bună prin presă

Intr'o pildă a Sa Mântuitorul a asemănat cuvântul lui Dumnezeu cu sămânța pe care o seamănă plugarul cel harnic. Cuvântul lui Dumnezeu e însăși Evanghelia Domnului și Sămănătorul e însuși Domnul Isus Hristos. Așa, nu putem avea nici o îndoielă că adevărul sămănat de Mântuitorul e sămânța bună. Totuși n'a adus roadă decât una, care a căzut pe pământ bun. Cea răzută lângă cale, cea dintre spini și de pe piatră nu au putut ajunge până la rodire.

Dar dacă sămânța nu ar fi fost bună, sănătoasă, ce s'ar fi întâmplat? Desigur că nu ar fi rodit nici un fir.

Pentruca o învățătură să aducă roade se cere ca și ea să fie bună, dreaptă, și pământul în care cade să fie roditor; adică mintea și inima oamenilor să fie cinstite, sincere și gata de a primi cuvântul.

Dar poate fi și sămânța bună și inimă primitoare, și totuși învățătura bună să nu poată da roade. Și anume când nu este sămănător, sau el nu are mijloace potrivite prin care să sămene, să învețe.

Se știe că azi cel mai potrivit și mai puternic mijloc pentru răspândirea învățaturii adevărate este presa: gazeta, revista, cartea. S'a spus că apostolii Domnului dacă ar umbra azi la propovăduit, s'ar face gazetari, ar întemeia o presă creștină puternică.

Un început bunșor de presă creștină am avut, până în ultimii ani și noi. Dar greutatea de tot felul care s'au ivit în urma împrejurărilor desfășurate dela 1939, au făcut să dispară rând pe rând toți acești lugeri tineri, plâpânzi încă ai presei noastre creștine. Așa că azi am rămas aproape numai cu publicațiile oficiale ale episcopiiilor. Gazetele săptămânale scrise pentru popor, au mai apărut și mai spar la o lună, sau două-trei odată, și sunt și ele pe punctul de a-și înceta cu totul apariția, ca și revistele ce am avut.

Ar fi o adevărată nenorocire să rămănem fără niciun organ de propovăduire creștină prin tipar. Și noi și biserica am rămânea cu totul dezarmați. Ar fi și un mare semn de slăbiciune, sau cel puțin de desinteresare din partea noastră. Dacă a am avea simțul de jertfă necesar, am

putea aduna — credincioșii unei întregi biserici — atâția bani ca să biruim aceste greutatea, și să putem scoate cel puțin o gazetă săptămânală în care să se propovăduiască principiile creștine ale vieții, și să fie apărătoarea credinței așa de primejduită azi din toate țările.

Știm că atâta ar fi puțin, când idealul nostru de ani de zile a fost să putem avea un cotidian creștin. Dar decât nimic, — cum am rămas azi — tot mai bine să avem ceva.

De aceea toți cari înțeleg necesitatea unui organ de publicitate pus în slujba credinței și a Bisericii, să sară în ajutorul celor cari vor să editeze săptămânal un ziar sau o revistă.

Să nu fim judecați de urmașii noștri ca unii cari nu ne-am îndeplinit o datorie elementară în timpuri așa de grele. Când dela fiecare creștin se cere mai mult decât în vremuri bune.

Citiți și răspândiți

foaia „Vieța Creștină”

T. R.

Doamne viața Tu mi-ai dat,
Din iubire m'ai creat, Aliluia.

Iară astăzi pe altar,
Te jertfești ca pe calvar, Aliluia.

Refrenul: Al Tău să fiu mereu
Scump Mântuitorul meu!

De aceea, cât trăiesc,
Nu vreau să te părăsesc, Aliluia

M'ai trimis, pe-acest pământ,
Să ți urmez al Tău cuvânt, Aliluia.

Ci ca unui Bun Stăpân,
Credincios vreau să-ți rămân Aliluia

În Cristos m'am botezat
Și în El m'am îmbrăcat, Aliluia.

Fie jugul cât de greu
Vreau să-l duc, Isuse-al meu, Ali.

M'ai condus, Preabun Făcător
Ca pe-o oaie la isvor, Aliluia.

Doamne, vreau ca'n viața mea,
Să-ți port și eu crucea grea, Aliluia

Când am fost fiu rătăcit,
Cu iubire m'ai primit, Aliluia.

Pe Golgota să-ți urmez
Și cu Tine să'nviez, Aliluia.

De-am căzut, m'ai ridicat
Cu-al Tău sânge m'ai spălat, Aliluia

Să mă'nalț de pe pământ
La Părintele Preasfânt, Aliluia,

Patria mea e'n cer sus
Și-al meu Rege e Isus, Aliluia.

Ion Pușcașiu

N. B. Ultimele cuvinte scrise cursiv din primul vers a fiecărei strofe se repetă. Apoi urmează refrenul: Al tău să fiu mereu, Scump Mântuitorul meu.

Ce este Sfânta Tradiție

Toți oamenii trăiesc în și din Tradiție. Toți se bucură de binefacerile Tradiției. Cei mai mulți dintre ei suat gata să o apere cu prețul vieții lor. Numai puțini oameni, mai mult din neștiință sau din răutate, au curajul să tăgăduiască sau să bârfească Tradiția.

Ce este Tradiția ?

Prin Tradiție înțelegem toată munca și toată zestrea pe care urmașii o moștenesc dela înaintași. Tot ce moștenim dela părinți și dela moși-strămoși este Tradiția sau Predania (predare dela înaintași la urmași). Obiceiurile pământului sunt Tradiție, moșia părintească e Tradiție, limba e Tradiție, sângele e Tradiție, învățătura e Tradiție, viața e tradiție, Biserica e Tradiție, cea mai veche, cea mai venerabilă și cea mai puternică Tradiție. Nici cultură nici civilizație, nici stat, nici societate, nici familie nici istorie, nici progres, nici Biserică, nici viață nu pot exista fără de Tradiție. Cine rupe legăturile — prin miile de fire văzute și nevăzute ale Tradiției — cu trecutul, rupe firul progresului, rupe firul culturii, rupe firul vieții. Noi toți trăim și prosperăm prin munca înalțărilor, prin Tradiție.

În Biserică prin Tradiție înțelegem toate învățăturile și rânduielile pe care Isus Mântuitorul și sfinții Apostoli le-au lăsat ucenicilor și urmașilor lor.

Știm sigur că Isus Hristos n'a scris nimic, iar Apostolii au scris foarte puțin din ceea ce au predicat. Atunci ce s'a ales din învățăturile Domnului și ale Apostolilor ? Au rămas rescrise, în graiu viu, și astfel s'au păstrat între creștini, din neam în neam, dela părinți la copii și dela copii la nepoți, cari apoi le-au scris. Toată comoara aceasta de învățături și rânduieli sfinte, care ne-a rămas dela Mântuitorul și Apostolii săi se păstrează în Sfânta Tradiție.

Cu vremea Sf. Tradiție s'a scris și astăzi ne stă la îndemână ca să ne folosim de luminile ei.

Bine, răspund și ne întrebă ereticii, dar unde putem noi afla Tradiția scrisă, ca să vedem și să luăm cunoștință de cuprinsul ei ? Iată răspunsul :

1. Cea dintrăi Tradiție creștină scrisă este Noul Testament.

2. Cărțile Bisericești care se folosesc la slujbele dumnezești.

3. Canoanele sau hotărârile dogmatice ale soboarelor ecumenice.

4. Crezul și mărturisirile de credință ale Bisericii din cele dintrăi veacuri creștine.

5. Scrierile Sfinților Părinți până la Sinodul al șaptelea ecumenic, ținut la anul 787.

6. Biserica. Cea mai arătată mărturie a Sfintei Tradiții este însăși Biserica. Viața Bisericii este viața creștină organizată și moștenită din veac în veac până astăzi. Tradiția este viața Bisericii, însăși Biserica, cu totul și de viață începută dela Isus Hris-

tos și continuată — ca valurile apelor — dealungul veacurilor, însăși Biserica vie, trăită și moștenită din neam în neam.

Acesta este răspunsul cel bun despre Sf. Tradiție. Cine vrea să cunoască Sf. Tradiție, să citească Noul Testament, toate cărțile bisericești, toate canoanele și toate scrierile sfinților Părinți, și se va lămurii. Cu alte cuvinte, să se țină de Sf. Biserică, de toate cărțile, darurile și comorile ei sfinte. (Din „Căma Mântuirii”).

Pr. Dr. ILARION V. FELEA

De prin satele noastre

(Urmare din pagina 2)

Acum i-a ajuns funia la pâr. E cu un picior în groapă, cum s'ar zice și vrând, nevrând își așteaptă cezul de pe urmă.

Într-o noapte a adormit cu fața în sus și pe urmă să vedeti.

Merge el cât merge, ca acum trecuse în ceea lume, și ajunge la poarta raiului. Aici Sf. Petru cu cheile într-o mână și cu o carte groasă în alta.

— Ce e frate creștine, ce vrei ? îl întrebă Sf. Petru blajin

— D'apoi, din mila Tatălui, mi-am ispășit și eu zilele pe pământ și acum dă..

— Vveai să intri în fericirea veșnică făcută de bunul Dumnezeu pentru toți oamenii, îi ia vorba din gură Sf. Petru. dar stai să vedem Cartea Vieții e albă sau neagră ?.. Și după un răstimp:

— Ce pomeni ai făcut, creștine, cât te-a lăsat Dumnezeu pe pământ ?

— Apoi Sf. Petre, îngână speriat moș Gheorghe, am dat la biserică, am ajutat pe câte un sărac.. după cât am putut și eu.

— După cât am putut.. nu-s prea la locul lor aceste vorbe, dar presa creștină ai sprijinit-o ?

— Cum ? zice moșneagul, tremurând ca varga.

— Cărți bune ai cumpărat, reviste, ziare, foi creștine ai abonat. le-ai dat și altora să citească ? îi spune din ce în ce mai apăsător Sf. Petre.

Moș Gheorghe înlemnise și orice vorbă de răspuns i se o-prea în gât.

Atât mai putu auzi moș Gheorghe, căci tot svârcolindu-se se

întoarse pe cealaltă parte și se trezi și cu inima înghețată de frică nu mai ațipi până la ziua.

Dimineața veni bătrânul cu noaptea în cap de-mi povesti visul și mă rugă să l'abonez cu câte două exemplare — ca să mai dea și la alții să citească — la toate publicațiile ce le cred eu mai bune

— Că iaca acum văd eu ce mare prostie am făcut că n'am ajutat la sprijinirea și răspândirea presei bune, zise moș Gheorghe drept rămas bun de plecare. Cine are urechi de auzit să audă !

Roman, la 8 Oct. 1947.

Badea Vasile

Comandanți dela Viața Creștină din Cluj, Str. Reg. Maria 10, broșurile noastre simple, de format mic, dar minunate de bune și cari n'ar trebui să lipsească din casa și dela sufletul nici unui creștin :

1. Despre Antihrist și sfârșitul lumii de Sf. Efreim S. 32 pag. 10 Lei.

2. Cântări de procesiuni, 32 pg. 10 Lei.

3. Cântări de procesiuni cu înstrucțiuni și rugăciuni. 48 pg. 15 L.

4. Maria nădejdea noastră de P.S.S. Ioan Suciu și Fecioara din Fatima, 48 pag 15 Lei.

5. Rânduială de rugăciuni pentru unirea în credință, 16 pg. 10 Lei.

6. Din adânc de d'albe datini, de Anton Crișan, 16 pag. 10 Lei.

7. Fie Voia Ta.. de Sf. Alfons, 64 pag. 20 Lei.

8. Familia Creștină de I. Agăr-biceanu 160 pag. 50 Lei.

Misiunea Bisericii

În această lume plină de reforme sociale, Biserica lucrează pentru o trăire mai intensă a moralei creștine. Ius Hristos și învățăturile Lui, sunt mai actuale azi ca oricând.

Ius Hristos, vrea să treacă în viața popoarelor. Popoarele trebuie să-l primească și căpeteniile lor să-l ia ca model, căci însuși Ius zice: „Fără de mine nu puteți face nimic”. Fără Ius Hristos, fără biserică și fără învățătura Lui, popoarele oricât s'ar năzui spre o lume mai bună, nu o pot realiza. În învățăturile Evangheliei vom găsi drepturile și datorile fiecăruia. Biserica a fost, este și va fi totdeauna apărătoarea celor cari muncesc: „căci vrednic este lucrătorul de plata sa”. Ea este aceea care pentru prima dată, a condamnat sclavajul și a făcut ca femeia — unealtă de vânzare și cumpărare — a altor vremuri, să fie ridicată la la dreptul și cinstea ce-i revin în societate. Biserica a fost mereu împotriva tiraniei și cu pretul sângelui a apărât libertatea. Libertatea cucerită a consfințit-o condamnăm pe toți aceia cari lucrează la dărâmarea ei. Popoarele toate, azi sunt dornice de libertate. Pentru ea a fost vărsat jntăta sânge și

au murit atâtea generații.

Biserica azi luptă pentru apărarea acestei libertăți cucerite și condamnă pe toți aceia care, sub o formă sau alta, caută îngrădirea ei.

Popoarele azi tind spre unire și înțelegere. Totuși această unire lipsește. Biserica are un rol hotărâtor la instaurarea acestei unități în lume. Eără concursul ei unitatea lumii nu se va putea construi. Acesta este un mare adevăr. Cine se îndoiește se înșală. Desmățul, păcatul și fărădelegile pentru mulți hrană zilnică. Societatea este coruptă. Tineretul nu dorește decât distracții. Trăirea virtuților este disprețuită.

Biserica condamnă toate acestea, făcând un apel către toți să se întoarcă la învățăturile ei. Tineret sănătos nu putem avea decât dacă, este crescut în tinda bisericii. Bunăstare și progres nu aflăm decât trăind intens ceea ce Ius Hristos ne-a învățat. Biserica este mama noastră a tuturor. La sânul ei neamurile vor găsi „Viața”.

Ioan Oprea

În Egipt a izbucnit holera. Într-o singură zi, în 30 Sept., au murit 37 oameni.

Valoarea singurătății

Văltoarea vieții aruncă zilnic biata pleavă omenească în haosul tuturor patimilor.

Rodul strivit al unei trăiri nefirești în tumultul gloatei nu poate fi lecuit decât în retragere din larma deșartă a zilei.

Mai ales, omul vremii noastre, atât de frământat de griji și gânduri cu care este îngrozit și de mulțimea desechilibrată, trebuie să se retragă în sine, în singurătate. Dar retrăgându-se de gloată și împotrivindu-se ei, în același timp să se apropie cu atât mai mult de sufletul marelui obște umane, reînfrățindu-și-o în aceea dragoste atot-biruitoare, și cu adevărat omenească, pe care numai trăirea singurătății o poate aprinde.

Monos

Vorbe înțelepte

Foarte rar ai să te căești că ai vorbit prea puțin. Dar cât de des te căești că ai vorbit prea mult.

Cei mai mulți oameni întrebunțează o bună parte din viața lor ca să negorocească pe alții (La Bruyère).

Două lucruri îmi umplu sufletul de admirație: cerul înstelat de-a-supra mea și legea morală din interiorul meu. (Kant).

— Rămân încredințat că un ceasornic dovedește existența unui ceasornicar, iar Universul dovedește existența lui Dumnezeu. (Voltaire).

— Oamenii cugetă puțin, citesc superficial; judecă cu graba și primesc opiniile așa cum primesc și banii: pentru că sunt moneda care are curs (Voltaire).

— Bogăția apasă pe oameni și după moarte: cu piatră și fier. (N. Iorga).

— Conștiința noastră este cea mai bună carte: s'o consultăm cât mai des. (Pascal).

— Libertatea este dreptul de a face tot ce îngăduiesc legile. (Montesquieu).

— Acel care a căutat odată pe Dumnezeu, sfârșește prin a-l găsi pretutindeni. (Novalis).

— Un popor fără religie s'ar putea conduce numai cu tunurile. (George Washington).

— Ambițiosul nu se mulțumește cu nimic, nici chiar cu fericirea. (Bismark).

— Munca are avantajul de a scurta zilele și de a lungi viața. (Diderot).

Omul

*Din lut ai fost făcut de Domnul Sfânt
Tu omule ființă trecătoare;
Viața ta se stinge ca o floare,
Când mori și intri iarăși în pământ*

*Tu ești a Creatorului făptură
Și te ridici de-asupra tuturor
Făpturilor, mareș, impunător,
Privești pe lume câte se făcură.*

*Adeseori de-a vieții crude valuri
Ești olătinat, dar lupți din răspuțeri
Sperând o soartă mai bună ca ieri
Tu te isbești mereu de-a lumii maluri.*

*Șatunoi durerea care te frământă,
Ai spune-o cu sate, însă cui?
Căci s'o'nțeleagă'n lume nimeni nu-i,
Speranța'n Domnul doarte mai încântă;*

*Te'nchini la ea ca la-o Ioană Sfântă
Sperând o soartă mai bună ca ieri,
Te lupți, înoși mereu din răspuțeri
Și ulși durerea care te frământă!*

Aurel Pustai Delasălaj

Ziua de azi, ziua de mâine

„Zilnic începem a trăi!” — a spus Montaigne.

Cu ziua de azi nu suntem nici odată pe deplin mulțumiți. Totuși, sub mâinile noastre, ziua de mâine devine un azi tot atât de asemănător și neizbit.

Vieța nu este o epocă lungă, măsurată după ani: e scurtă și valorează numai o zi.

În fiecare zi încercăm să facem din viața ceva valoros și ne prăbușim în fiecare noapte pentru a dobândi noi puteri pentru o nouă încercare. Și astfel începem mereu, din nou, a trăi întocmai ca șlefuitorul de lentile, care de ne-nmărate ori freacă cristalul, pentru a-i da luciul necesar.

Un om care spune: *totul a trecut*, e un nătărău. Nici un om nu e complect sfârșit, atâta timp cât i-a mai rămas încă o zi, pentru a încerca din nou.

Căci fiecare zi e o naștere — și fiecare apus de soare — o zi a judecății.

F. C.

Vieța creștină în pilde

Adevărurile de credință pe cari trebuie să le știe toți oamenii sunt:

1. Este un singur Dumnezeu.

- Eu nu cred că este Dumnezeu.
- Și pentru ce nu crezi?
- Fiindcă nu-l văd,
- Atunci nici eu nu cred că ești om cuminte.
- Și pentru ce nu crezi?
- Fiindcă nici eu nu ți-am văzut mintea.

2. În Dumnezeu sunt trei persoane: Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt.

Sf. Augustin a scris o carte despre s. Treime. Înainte de-a scrie cartea a meditat (s'a gândit) mult, ca să poată explica creștinilor mai bine, cum se poate ca să fie trei fețe dumnezeiești, fiecare Dumnezeu adevărat, totuși numai un singur Dumnezeu.

Și pe când se gândea așa, departe de oraș, pe malul mării, văzu un copilăș, care cu o scoică purta apă într'o mică groapă.

- Ce faci aici, dragul meu?
- Port apă în groapa aceasta.
- Și pentru ce?
- Vreau ca apa aceasta din mare să o vâz toată în gropica aceasta.

— Dar acest lucru e cu neputință. Apa aceasta este multă, cât vezi cu ochi și mai încolo, și adâncă foarte.

— Adevărat, Părinte, grăi copilășul. Dar dacă acest lucru e cu neputință, deși marea aceasta ori cât este de mare, are sfârșit, cu cât este mai cu neputință ca Misterul Sfintei Treimi, adică Dumnezeu, care este fără de sfârșit, să intre în capul Sfintei Voastre.

Și copilășul se făcu nevăzut. A fost un înger trimis de Dumnezeu, care să ne învețe că Taina Sfintei Treimi va rămânea veșnic o taină pentru mintea omenească.

„Feriți-vă cei ce n'au văzut, dar au crezut...” (Io. 20, 29).

3. A doua persoană dumnezească, Fiul s'a făcut om, ca prin moartea Sa de pe cruce, să ne răscumpere pe noi oamenii.

Într'un cimitir fu văzut un om plantând flori pe un mormânt.

- Pe cine ai îngropat aici? Vre-un fiu? întrebă un trecător.
- Nu, ci când a început războiul am fost chemat sub arme. Eu aveam copii mulți. Un creștin se oferă să meargă în locul meu. S'a dus, dar în luptă a murit. Este

îngropat aci. Nu-l pot uita, fiindcă a murit pentru mine.

Așa Restignirea, Crucea, ne aduce aminte că și Isus Hristos a murit pentru mine, pentru noi toți!

4. Dumnezeu este drept-judecător. El răsplătește binele și pedepsește răul.

Sfânta Eulalia din Spania (abia de 12 ani) a fost aspru prigonică și crunt bătută, pe timpul lui Dioclețian, pentru credința creștină, de către ofițerul Capurnian.

Cu fața plină de sânge, sfânta privi spre călăul său, zicând:

— Privește-mă bine în față ca să mă recunoști, când ambii vom apărea în fața judecății lui Cristos.

5. Sufletul omului este nemuritor.

Necredincioasa și destrăbăta regină Elisabeta a Angliei s'a rugat așa:

„Dă-mi Doamne, patruzeci ani de domnie și renunță la cer”.

Rugăciunea îi fu ascultată. După 40 ani de domnie muri în erezie. De atunci au trecut peste 300 ani. Ce folos?

Ce ar folosi omului dacă ar câștiga lumea toată, dar și-ar pierde sufletul său!?

6. Harul lui Dumnezeu este neopărat de lipsă pentru mântuire.

„Eu sunt vieța, voi mlădițele, mlădița nu poate aduce roadă dacă nu este în viață” (Ioan 15, 4).

„Fără mine nimic nu puteți face” a zis Isus (Io. 15, 5).

Harul lui Dumnezeu este lumina supranaturală în noi.

Cineva nega necesitatea luminii supranaturale, adică a harului divin. Prietenul său îi așeză o carte în față spunându-i:

— Citește.

Și prietenul său citi, în timp ce celălalt închise bine obloanele ferestrelor, de se făcu întunec.

— Ce faci, prietene. Nu pot citi așa.

— Te las cu puterea propriei tale lumini.

Precum ochii trupului, ca să poată citi, au nevoie de lumină externă, așa și ochii sufletului au nevoie de o lumină internă: harul divin.

Două catedrale

Aproape de căsuța noastră
Se 'nalță două catedrale...
Din fiecare câte un clopot
Înalță glasurile sale...

Unul la catedrala noastră,
Altul la catedrala — lor:
Când le-ascult în pacea serii,
Se umple inima de dor.

O rugă fără de cuvinte
S'aude trist în glasul lor;
E tânguirea — omului
Spre Tatăl șiânt al — tuturor...

Și cred și simt în clipa-aceasta,
Părintele cel bun și mare,
Cum le împarte — fiecărui
Pe rând — cereasca îndurare...

Mosneag bătrân rămas în lume
Văd împlinirea rugilor:
Aceleași două catedrale
Având o turmă și-un păstor!

Al. A. Măerișteanu

Sus inimile...

(urmare din pagina 1)

„Vieța Creștină” pleacă din nou la drum. Toți cei cu inimă creștină faceți-vă slujitorii și slujitoarele ei, a operei urgente, foarte urgente, careia i-se consacra.

Acei cari formează astăzi comitetul de redacție și administrație a Gazetei sunt hotărâți să pună tot ce au mai bun în sufletul lor pentru a duce la îndeplinire opera începută. Ei nu vor precupeți nimic, sunt mulți și prezintă ceea ce are mai bun biserică noastră, prin urmare trebuie să reușească.

Rostul „Vieții Creștine” în atmosfera de astăzi, este să formeze o mentalitate creștină, să atragă atenția asupra problemelor grave spirituale de cari restul presei nu se preocupă. Ea va face să iubim Biserica, a doua patrie a noastră; ea va sluji conștiința noastră. Când va vedea vre-o nedreptate va protesta, va judeca în locul nostru; ceea ce simt inimile noastre, ea va spune cu voce înaltă. Și însăși „Vieța Creștină” va susține curajul, va aprinde energiile, va mișca inimile.

Sprijinii cu tot sufletul invitația comitetului de inițiativă și reorganizare care este o bună cheazășie a reușitei.

Sus inimile...

Pr. Al. Nicula

Sunteți plictisit?

Nimeni nu se poate simți bine, chiar în petrecerile cele mai vioale, dacă nu poartă în sine un izvor de plăcere.

Când unele lucruri nu ne sunt plăcute, atunci imaginația noastră poate să le înfrumusețeze și să le coloreze.

Nu există bucurie întreagă și durabilă decât în religie. Religia însă trebuie să ne preocupe neîntrerupt. Atunci ea ne ferește în tot timpul și nu numai în zilele de sărbătoare.

O copilărie, ca să fie mulțumită n'are nevoie de o pășune scumpă; un fleac de jucărie o face fericită, pentru că toată plăcerea ei vine de la imaginațiune.

Acel izvor de plăcere, care se găsește în noi trebuie întreținut.

Dacă s'a sleit să țâșnească cu putere, ca să ne împodobească vieța, prin forța imaginațiunii și atunci va alunga plictiseala cea omorâtoare de energie. F. C.

Intunecare și Lumină

Intunecarea omului, înstrăinarea inimii de adevăr, de dreptate și de pace, întunecă firea însăși; și în întunecarea aceasta, omul pierde legătura vie cu lucrurile, cu semenii lui, cu sine. Omul se pierde fiindcă, negându-și conștiința, nesocotește legea păcii și dreptății, și lasă să i-se cultivească în inimă porniri straine și oarbe.

Și astfel, omul îngheață într'o îngâțoasă izolare, dintr'ale căreia ghilare nu se mai poate desprinde decât străduindu-se să-și redobândească conștiința.

Nimic printr'un act de înțelegere și de voință, contopită cu voința lui Dumnezeu, se poate ridica flecare la o adevărată și rodnică dragoste de oameni, la acea dragoste străluminată a sufletului, care nu poate țâșni decât din străfundul inimii scaldate în lumina Evangheliei lui Hristos. S.

In sfârșit... Vestea bună

Calendarul Vieța Creștină pe anul 1948 este în lucru la tipar. Nu i-am putut încă stabili precis formatul, deci nici prețul din cauza că momentan avem puțină hârtie și nu știm câte și cum le putem face. În tot cazul nu va trece de 60 Lei exemplarul. Cam atât va fi chiar de proporții mai reduse ca în trecut. Noi l-am vrea mare, frumos, bogat și variat, dar pentru tehnica necesară și hârtia care azi deși se găsește, lipsesc banii de investit înalte, iar pentru presă nu sunt credite. În o formă sau alta, cât ne va permite Dumnezeu e sigur că va apărea. Rugăm deci pe toți frații preoți și desfăcători cari și în trecut au fost mulțumiți de lucrul nostru, și cari doresc să aibă calendarul Vieța Creștină să ne trimită bani înalte pentru a le putea face cât mai bine și termina cât mai repede și să ajungă în mâna cititorilor baremi de Crăciun. În comision, adică fără bani trimiși înainte nu se mai dau calendare decât buailor desfăcători cari le ridică personal dela Cluj și în cantități mai mari și cari în trecut ne-au feteles și sorrijnit cauza luptei noastre, trimițându-ne banii la o săptămână sau două dela primirea calendarelor. Ne îngrozim gândindu-ne la mulțimea res-tanțierilor, nu numai la gazetă ci și la calendare încă dinainte de 1947. Mai ales așteptăm să ni se achite de platnicii prea întârziți, calendarele trimise pe anii, 1946 și 1947, din vina cărora apare așa de cu greu și cel de pe anul 1948. La fel ca alții, azi nici noi nu mai trimitem calendare ramburs din cauza taxelor poștale mari, căci mulți din ceie fac comanda nu-și scot dela poștă pachetul, fie că s'au răzgândit, fie că nu mai vreau sau nu pot, iar pe când îl primim noi înapoi, spesele poștale se urcă adeseori peste valoarea pachetului cum ni-s'a întâmplat în trecut.

Ni s'ar face un mare serviciu dacă odată cu calendarele s'ar comanda și minunatele noastre broșuri tipărite în timpul din urmă și din cari putem trimite și în comision întrucât acestea le avem deja gata, și cum așteaptă la noi cărțile cititori, așa putem și noi aștepta puțină banii la oamenii cinstiți, cari au de gând să ni-l trimită îndată ce îi au, întrucât acum banii credem că s'au stabilizat și nu se vor devaloriza.

Proportional cu mărimea comenzilor facem și reducerea în cărți sau la taxele poștale.

Dă-mi Doamne...

Dă-mi Doamne binecuvântarea Ta
Să intru în Ierusalim și eu — cândva
Cum a intrat „Nazarineanul” pe asin
In ziua de Florar! sub cer senin!

Dă-i cugetului meu azi „harul Tău”
Și mă ferește sfinte de cel rău...
Căci am dorit s'ajung și eu... odată!
In „turma Ta” de oi nevătămată...

Dă-mi Doamne binecuvântarea Ta
Și te mai rog smerit — de s'ar putea
Să-mi dai putere sfântă — la „beție”;
Să fac din vinul negru; apă vie!

Iar când voi fi chemat pe a morții cale...
Fiindcă ador lumina „gliei tale”.
Dă-mi Doamne binecuvântarea Ta
Să mor ca și Cristos; — pe Golgotha.

Nicu Mitrache

Din calendarul nostru ce să tipărește pentru anul 1948 am reprodus și în acest număr din adevărurile de credință în pilde precum și altele din sutele de mici articole, pentru a-și da seama cititorii de minunatele comori de învățătură ce va aduce acesta în casele celor ce-l vor avea. Să se comande cât mai multe și din timp.

*

Explicație importantă. Pentru ultimele două luni ale anului 1947 cerem 60 Lei în abonament, întrucât avem de gând a scoate un număr frumos de Crăciun cu calendar de perete. Gazeta cum am anunțat de atâtea ori, suntem ho-

tărâți a o scoate săptămânal. Toțiși anunțăm înainte că vom scoate atâtea numere cât va fi posibil în măsura abonamentelor sau sutoarelor primite. În tot cazul banii cititorilor îi asigurăm cu diferite broșuri ce le avem deja gata, precum și cu calendarul nostru pe anul 1948 care este sub tipar.

La sfârșitul acestui an vom vedea cu câți cititori și abonați statornici rămânem, ca să știm ce abonament se poate fixa pe anul 1948.

*

La Londra s'a ținut între 7-10 Octombrie a. c., al 38-lea pelerinaj al Rozarului. Au luat parte pelerini din toată lumea.

Redacționale

Rogăm să ne scuze cei 100 cititori cari au plătit foaia înainte și n'au primit-o. Aceasta este numai din vina celor câteva mii de datornici și restanțieri. Un ziar, o revistă sau o carte nu se poate tipări niciodată în câteva sute, ci numai în câteva mii de exemplare pentru a se vinde la un preț normal. Dacă am tipări această gazetă numai pentru cei 100 de cititori plătitori înainte, atunci un exemplar din această foaie nu mai poate fi dat cu 5 Lei, nici cu 50 și nici chiar cu 100, ci prețul de cost ar fi între 150—200 Lei exemplarul. Pare lucru ciudat și de necrezut. Sigur că nu pot înțelege aceasta cititorii decât doar aceia cari știu și cum să lucrează exemplarul original de mână în câte 4, 5 sau 6 zile de către 10, 15 sau 20 de oameni în tipografie, redacție și administrație, pentru că după ce este gata acesta să se pună în mașini și să se multiplice mecanic cu miiile la cră.

Iată de ce nici gazeta noastră ca oricare alta nu poate trăi decât sau prin abonații mulți și plătitori, sau prin subvenții și ajutoare. Hârtia, cerneala și poșta sunt cele mai ieftine spese ale ziarelor scoțite la un exemplar. Totuși, mai puține pagube sunt, și baremi cu un strop de mângăiește, dacă se trimite gazeta numai la abonații plătitori în 100 exemplare câte cu 5 sau 10 Lei, căci baremi s'ar și iacasa 500 sau 1000 Lei la o cheltuială de 10—20 mii Lei. Dacă însă trimitem 5000 de gazete la neplătitori, deși avem cu aceștia numai o cheltuială până către 50 mii Lei, totuși este absurd să risipim hârtia, cerneala și taxele poștale pentru cititorii cari n'au și bunăvoința de a plăti cât pot.

De aceea înștiințăm abonații noștri de pe acum că vom începe a împușina din trimiterea foilor fără bani datoranșilor mai vechi. Vom aștepta însă pe cei cu bunăvoință, chiar și până către Crăciun, numai să fim siguri că vom vedea odată și banii. Restanțierii cari pot și vor să și facă datoria de conștiință ne vor trimite câte 5 Lei de un număr primit. Cei cari nu știu ce restanță au, dar știu că n'au plătit nimic pe 1947 ne vor trimite în datorie 140 Lei (adică 28 numere). Cei cari n'au plătit nimic de la începutul reparației (30 Mai 1946) vor trimite în datorie 200 Lei, sau până la sfârșitul acestui an 260 Lei.

Cei care au mai plătit câte ceva puțin și pe 1947 în Lei vechi, să ne achite pe trecut baremi 40 Lei. Unde se va vedea cât de puțină bunăvoință gazeta noastră nici la un caz nu va fi oprită. Cine poate și nu are datorie, ar fi bine să ne trimită ajutor pentru pagubele ce avem de la cei cari nici n'au de gând să plătească. Comunicările situației individuale nu putem face la toți cititorii în gazetă și nici chiar despre achitarea simplelor abonamente decât în cazuri speciale, căci nu e loc. Pe viitor, cine va primi gazeta când și cum apare va ști că este în regulă cu abonamentul, căci pe datorie, încă ani de zile ca în trecut, nu mai putem trimite, ci fără alte provocări se oprește foaia. La poșta gazetei vom publica doar suprăsolvirile, ajutoarele și abonamentele de sprijin precum și corespondența de interes deosebit sau obștesc; iar scrisoare specială vom face numai celor cari ne vor trimite spesele de poștă.

Poșta gazetei

V. Mateescu—Straja—Rădăuți Nr. 41 ne-a venit înapoi cu mențiunea necunoscut.

I. Oprea teol.—Săsarim. Am primit materialele pt. gazetă. Pe rând se vor publica.

Abonamente vechi nepublicate, mai sunt dela următorii:

Parohia com. Maieru (I. Pop) 600.000 lei; Popescu A.—Rădăuți, 1.100.000; I. Mihăilăș—Morăreni, 3.800.000; Of. Paroh. Ocna Dejului 1.000.000; D. Miron—Oprișeni, 100.000; V. Chira—Brașov 2.000.000; R. Turcu—Năsăud 200.000; Dna notar E. Pop—Bozies 100.000; C. Popescu—Gorunești—Vâlcea 200.000; T. Peșteșeu—Ban 200.000 D. Sălăgeanu—Petroseni 500.000; J. M. Bogosieru 500.000; M. Cristea—Cluj 200.000.

V. Grasu—Buzău. Aveți de plătit până la 31-XII a. c. 160 lei, iar despre ce ne-ați scris se află cu 600 lei.

Pr. I. Chezan—Sâmboloni. Aveți restanță 130 lei. Ziarul se va trimite.

Iloș Leon—Vicovul de sus—Rădăuți. Vă trimitem cele 3 exmp. Dați și la cei 2 abonați.

Fr. I. B. Calendarul nostru va apare.

E. Ciungan prot.—Medias. Ziarul până la 31-XII costă 60 lei. Se poate achita și prin CEC Nr. 40646.

Măguț Chelemen—Corvinești—St. M. Trimiteți pentru calendar 80 lei.

Ioan I. Iuga—Mocul de sus—Brașov. Aveți de plătit 130 lei până la 31-XII a. c.

Pr. V. Gh. Sima—Mesteacăn. Noi am trimis toate ziarele.

Lt. Col. O. Basarab—Sibiu. Nr. 41 a venit înapoi cu menț. plecat din loc.

Din com. Rădășeni—Fălticeni, ne-a venit 100 mii lei, iar numele nu se poate descifra. Să ne scrie cine este. Iar pe viitor să ne scrieți mai citit pt. a nu face greșeli în registre.

ȘTIRI

Implinindu-se la 30 Septembrie a. c. 50 de ani dela moartea sf. Tereza s'a făcut un mare pelerinaj la Lisieux, unde a trăit sfânta. Cu aceea ocazie s'au sfințit două clopote pentru marea biserică ridicată în cinstea sfintei. Un clopot e de 3600 kg, iar altul de 2400 kg. Nașe la sfințirea clopotelor a fost cele două surori ale sfintei Tereza, care sunt încă în viață: Cuvaca Maică Agnesa și Sora Geneveva. Pelerinajul a fost prezidat de cardinalul Parisului Suhard.

La Buffalo în America s'au avut loc un congres euharistic; la procesiune au luat parte 42 000 persoane cu făclii aprinse.

Amiralul francez d'Argenlieux după războiul mondial s'a retras la mănăstirea din Oron (Franța) făcându-se călugăr carmelitan. În cursul acestui război, fiind mobilizat a repurat învingerile strălucite conducând flota de război franceză. După demobilizare s'a retras iar în mănăstire îmbrăcând haina de călugăr.

Curs de Teologie. Pe lângă Episcopia de Lugoj, a funcționat în vară, un curs de preparare pentru doritorii de a se face preți. Cursul s'a ținut pe durată de o lună. Au luat parte mai mulți candidați, recrutați dintre învățători. Acest curs de preparare la Teologie a fost întocmit, condus și supravegheat de *păre prepozit Dr. Nic. Brânzeu*. După terminarea acestui curs teologic, candidații urmează să primească taina preoției și să fie rânduiți în slujba Domnului.

În ziua de 29 Oct. 1947, s'a stins din viață, la vârsta de 81 ani Protopopul Antoniu Băliban. A fost un luptător pentru binele poporului. Fie-i țărâna ușoară!

În lei stabilizații: Dela V. Chira—Brașov 500 lei; Parohia Mintiu 860; P. Dan—București 50; A. Colea—București 100; Parohia Cuzdrișoara 1260; Parohia Orheiul Bistriței 1620; Parohia Șintereag 40; Parohia Tihău 600; Parohia Poiana Ilvei 480; Șt. Bălan—Lugoj 100; Al. Lipovan—Cluj 200; Dr. A. Aciu—Cluj 200; Med. Col. Bran—Cluj 60; Lucia Bugnariu—Cluj 60; Ilie Iliuță—Cluj 60; Pr. A. Silaghi—Cubleșul Someșan 200; Pr. I. Mânzat—Cristur—Șieu 60; Parohia Moigrad 120; Parohia Petrești 600; Parohia Târlișua 410; of. Parohial Botin—Someș 800 lei.